

Pápai Tamás (1951–2013)

1951. július 9-én született Győrben. Gyerekkorát Kapuváron töltötte. Erdőmérnök édesapja nyomdokán vezetett útja az erdész pályára. Kis korától kezdve dolgozott már az erdőn, neves erdésztelezők

igazgatták első szakmai lépéseit. A gimnáziumot Kapuváron végezte, majd Sopronban tanult Erdészeti és Faipari Egyetemen, 1974-ben kapta meg diplomáját az Erdőmérnöki Karon. 1982-ben ugyanott erdészeti technológus szakmérnöki képesítést is szerzett.

Az egyetem elvégzése után Győrbe, a Kisalföldi Erdő és Fafeldolgozó Gazdasághoz került, ahol egész, három és fél évtizedet átölő szakmai pályafutását töltötte. Ez idő alatt az erdészszakma majd minden ágával foglalkozott (fahasználat, erdőművelés, kereskedelem, szállítás, közjóléti tevékenység, vadászat stb.) és amelyeket magas szinten látott el. A központ fahasználati csoportjában kezdett fahasználati és fagyártmány termelési előadóként, ennek keretében a vállalatánál akkor bevezetett hosszúfás munkarendszer kialakításában és gyakorlati megvalósításában tevékenykedett eredményesen. 1978-ban helyezték át a Mosonmagyaróvári Erdészethez erdőművelési műszaki vezetőnek. Sok nagy szakmai feladat hárult rá, egyebek között a felhalmozódott erdőfelújítási hátralékok felszámolása, szaporítóanyag-előállítás, a karácsonyfa-termesztés megszervezése, költségtakarékos erdőfelújítási technológiák bevezetése. Komoly részt vállalt a sárvári ERTI kutatásaiban, fajtakisérletekben, amelyeknek napjainkra is kihatása van. Megszervezte a vadkárelhárítás tárgyi és egyéb feltételeinek kialakítását és eredményeket ért el ezen a területen is. Időközben belekóstolt a vadászat gyakorlati művelésébe és fokozatosan ő is vérbeli vadásszá vált.

Sok feladatot adott neki az erdészet életét átalakító és nagymértékben befolyásoló bős-nagymarosi vízi erőmű építése. Az erdészethez kerülésével egy időben, 1978-ban kezdődött a munka. A Dunakilitiben épült duzzasztómű, majd a Rajka-Dunakiliti tározó kialakítása során mintegy 1200 hektár erdő kivágásának leveleznyelésében kellett helyt állnia, majd a beruházás felfüggesztése és a Duna 1992-es elterelése után megváltozott viszonyokhoz kellett munkájában alkalmazkodnia. Az ezek során felmerülő, rá bízott feladatokat sikeresen oldotta meg. Eredményeit 1986-ban az Erdőgazdaság Kiváló Dolgozója címmel ismerték el.

1995-től kibővült feladatkörrel, erdészeti igazgatóként irányította a Mosonmagyaróvári Erdészetet. Nevéhez fűzhető az erdészeti területén két kisebb erdei iskola, valamint a hozzá kapcsolódó tanösvény, és egy kis erdészettörténeti gyűjtemény létrehozásának a kezdeményezése és megvalósítása. Ezek nagyon népszerűek a diákok és látogatók kö-

rében. Szívén viselte az erdésztanulók oktatásának segítését, minden nyáron több hallgató töltötte gyakorlati idejét Tamás irányítása alatt.

Szakmai társadalmi szervezetünknek, az Országos Erdészeti Egyesületnek, munkába lépésétől kezdve, 1974 óta tagja volt. Helyi Csoportunk életében mindig lelkesen részt vett, 2006 és 2010 között elnöke is volt. Tanulmányutak, tapasztalatcserék aktív résztvevője volt, a programok szervezéséből, a vendéglátásból, a kalauzolásból mindig oroszlánrészt vállalt. Kezdeményezte, hogy az 1956-os mosonmagyaróvári sortűz erdész áldozatainak emlékére az Erdészet udvarán kopjafát és emlékkövet állítsanak, amelynek avatására a forradalom 50. évfordulóján sor is került.

Munkatársai emberséges, jó vezetőnek ismerték. Erdészeténél sikerült összetartó, jól működő baráti közösséget kialakítani. Ezért is viselte nehezen, hogy a 2009 végén a gazdaságnál történt szervezeti változások miatt erdészete megszűnt, neki pedig nyugdíjba kellett vonulnia.

Több mint negyvenéves ismeretség kötött bennünket össze. Amikor 1978-ban Mosonmagyaróvárra került, én már az erdészet felügyelője voltam. A következő három évtizedben szoros munkakapcsolatban álltunk. Munkaköreink jellegéből adódóan akadt néha nézetkülönbségeink, de eredményesen tudtuk egymással dolgozni.

Szakmai munkánk során sok időt töltöttünk közösen, együtt jártuk a Móvár környéki és a szigetek közötti erdőket, rengeteg tapasztalatot és élményt szerezve. A hosszú idő alatt kapcsolatunk szoros barátsággá mélyült, olyannyira, hogy számtalan vidám munkaidőn túlra nyúló programot csináltunk. Segítettük egymást magánjellegű dolgaink intézésében, családjaink is közel kerültek egymáshoz.

Sokszor csendes, visszahúzódo természetűnek tűnt. Akik közelebről ismerték, tudták, hogy vidám, baráti közösséget kedvelő, tevékeny ember volt. Igen szerette az élet örömeit, a finom ételeket, italokat és igyekezett úgy szervezni, irányítani a dolgokat, hogy effélék is beleférjenek, kapcsolódjanak a napi munkához. Művelte a főzés tudományát, és ha valamelyikünkkel összejött a család, barátok, versengtünk, hogy ki készít különlegesebb ételt a másik számára.

Sokan tartották barátjuknak, akikről soha nem feledkezett meg, számon tartotta őket. Egész életében hű volt feleségéhez, családjához, szakmájához, barátaihoz, elveihez. Óvta a családi fészket melegét, amely biztos hátteret adott életének.

Hirtelen jött a betegsége. Pedig aktívan tevékenykedett, az erdőt nem tudta elhagyni, járt a vad után, gyűjtötte a gombát, dolgozott magán-erdőgazdálkodók megbízásából, vagy épp a kis kertjében. Voltak még tervei, hosszú, tevékeny időkre számított.

2013. február 11-én több száz barátjával, kollégájával, tisztelőjével búcsúztattuk a Mosonmagyaróvári temetőben.

Tamás Barátom! Soha nem felejtünk. Nyugodjál békében!

Greguss László Géza

Törzsök Gyula (1956 – 2013)

1956. április 24-én született Ménfőcsanakon. Középiskolai tanulmányait a Révai Gimnáziumban végezte. Rajztanára, *Cziráki Lajos* festőművész nagy hatással volt rá, komolyan foglalkozott a rajzzal,

díjak is jelezték képzőművészeti érdeklődését és tehetségét. Életének egyik meghatározó élménye volt a természetismeret, amely későbbi hivatását is meghatározta. A barátaival, testvérével az ántéri erdőben, ligetekben tett barangolás, embert és hivatást formáló életeménye volt. A természet szeretete mellett elkötelezettségét jelezte, hogy a szokásos háziállatok mellett rókát, szajkót, baglyot nevelt kertjükben. Közben a madártani intézetnek végzett kutatásokat és a Képzőművészeti Főiskolára is jelentkezett.

Favágónak állt, majd elvégezte az erdészeti szakmunkásképző iskolát, kitanulta a vadászatot. 1979-ben a hőmezővásárhelyi Vadgazdálkodási Főiskolán kitüntetéssel szerzett vadgazda mérnöki diplomát.

Ezt követően került a Kisalföldi Erdő és Fafeldolgozó Gazdasághoz, Gönyűn kezdett dolgozni kerületvezető vadászként. Akkor sem szakadt el szakmájától, miatt a határőrségnél töltötte katonaezeit, és nyelvtudását hasznosítva megszerkesztette az első német–magyar/magyar–német vadászati szakszótárt. 1984-ben bízták meg az egész erdőgazdaság vadászati tevékenységének az irányításával, szervezésével, a mintegy 45 000 hektáros vadászterület gazdálkodásának vezetésével. Attól kezdve három évtizeden keresztül fővadászként gyakorolta hivatását.

Közösségért tenni akaró ember volt, így került szűkebb pátriájában, Gönyű község polgármesteri székébe. 16 éven keresztül vezette a falu életét. A vadászat révén sokrétű emberi kapcsolatokat alakított ki maga körül, amit a közösség érdekében hasznosított is. Tevékenységének is köszönhetően jött létre a térségben a nemzetközi kikötő, hazánk egyik legmodernebb gázerműve, és valósult meg a kerékpárút. A cégek megtelepülésével sok munkahely jött létre, sok család jutott biztos megélhetéshez falujában.

Szociális érzékenységet, a szeretetet adni akarását tükrözi, hogy igyekezett mindenkinek segíteni, jótékonyági akciókat szervezett az idősek és a kórház javára. Nyitott volt az emberek iránt, a szeretet elve vezérelte, szót értett szegénnyel és gazdaggal egyaránt.

Történelmi érdeklődését és a múlt iránti tiszteletét jelzi, hogy megszervezte és rendezte a gönyűi holokauszt áldozataira való megemlékezést, a meghaltak emlékére emlékművet építtetett a gönyűi temetőben. Magyarság szeretetét mutatja, hogy polgármesterként szoros kapcsolatot tartott a szomszédos országok magyarságával, a családközi Kolozsnémával és az ausztriai Marktpiestinggel testvér települési kapcsolatot épített ki.

Családja is erőssége, fontos része volt mindig az életének. Büszke volt rájuk, felesége, gyermekei, rokonsága biztos háttérrel adtak munkájához, tevékenységeihez. Az Országos Erdészeti Egyesület tagjaként leginkább a Helyi Csoport és a Vadászati Szakosztály munkájában vett részt, szervezte programjait, külföldi és belföldi tanulmányutakon kalauzolta az érdeklődő kollégákat.

Hirtelen, váratlanul törte meg tevékeny életét a halál.

2013. március 11-én családja, több száz barátja, kollégája, tisztelője búcsúztatta a gönyűi temetőben.

Soha nem felejtünk. Nyugodjál békében!

Greguss László Géza

Gráczer László (1938–2013)

2013. január 11-én a végakarátának megfelelően családjának, barátainak, volt munkatársainak és tisztelőinek szűk körében vettünk végső búcsút Gráczer László nyugalmazott erdőfelügyelőtől, akit felesége mellé helyeztek örök nyugalomra Szombathelyen a Jáki úti temetőben.

1938-ban a Celldömölkhez tartozó Alsóságon született. Édesanyját már korán hét éves korában elvesztette. Nővérével együtt az anyai nagyszülők nevelték. Általános iskoláit is Alsóságon végezte. Az általános iskola elvégzése után a soproni erdészeti technikumba iratkozott be, ahol 1957-ben érettségizett és szerzett technikus oklevelet.

Olyan időben, amikor olyan tanárok oktattak az iskolában, akik tudásukkal és elkötelezettségükkel olyan szakembereket tudtak képezni és nevelni, akik kikerülve megálltak a helyüket a gyakorlati életben is. A két testvér nagyon összetartó volt. Tanulmányai alatt nővére anyagilag is segítette, hogy a tanulmányai elvégzésének ne legyenek anyagi akadályai. Az erdész hivatás választásában nagyban közrejátszott az is, hogy anyai nagybátyja egy közeli erdészkerület vezetője volt, akit szabadidejében gyakran meglátogatott, és ahol magába szívta a természet és az erdő szeretetét. Oklevelének megszerzése után a Sárvári Erdőgazdaság Vasvári erdészetenél a Gersekaráti és a Rábahidvégi erdészkerületben teljesített szolgálatot. Majd szakmai rátermettségét és emberi magatartását értékelve vezetői az Erdőgazdaság központjában munkaügyi feladatokkal bízták meg. 1961-ben a Sárvári- és a Szombathelyi Erdőgazdaság összevonása után a Szombathelyi Állami Erdőgazdaság Központjába a Munkaügyi Osztályra került, folytatva a korábbi munkájával összefüggő feladatokat. Mint jogutódtól, a Nyugatmagyarországi Fa-gazdasági Kombináttól 1976-ban kérte áthelyezését a Szombathelyi Állami Erdőrendezőséghez, ahol erdőfelügyelői kinevezést kapott. Szakmai felkészültsége, kapcsolatteremtő képessége lehetővé tették számára, hogy úgy a magán, mint a termelőszövetke-

zeti és állami erdők felügyeletét egyaránt kiváló minőségben ellássa. 1997-ben nyugdíjba kérte magát. Ebben feleségének 1996-ban bekövetkezett halála is vélhetően közrejátszott. Ekkor vált meg feleségével közösen megszerzett és általuk gyakran látogatott, gondosan nagy szakértelemmel és hozzáértéssel művelt közseghegyaljai kis szőlőbirtokuktól is. Mindketten nagyon szerették a gyerekeket, bár saját gyermekük bánatukra nem született. A vadászat is közel állt szívéhez, korrekt, megbízható vadászember volt. Nyugdíjba vonulása után már ezt is csak rövid ideig folytatta. Munkájának és erdészivátságának kiteljesedését az erdőfelügyeletnél eltöltött húsz évében látta.

Hívó ember volt, a vasárnapi szentmisét nem mulasztotta el. Betegségének tudatában zárkózottsága oldódott, megbékélve, felkészülten, reménnyel telve várta Teremtőjének hívó szavát. Betegségét hitéből fakadó erővel és türelemmel viselte. Gyászjelentésére a következő idézetet kérte felírni:

„Bármilyen nehéz volt az életem,
Te mindig velem voltál Istenem!”

Emlékét kegyelettel és szeretettel megőrizzük.

Stift László

Farkas Barnabás (1925–2012)

Türelemmel viselt hosszas betegségben hunyt el 2012-ben Farkas Barnabás gyémántdiplomás erdőmérnök. Hamvait a széleskörű rokonság, iskola- és évfolyamtársak részvételével a budai Szt. Gellért plébánia templom urnatemetőjében helyezték örök nyugalomra.

Budapesten 1925-ben született. Középiskoláit ugyanitt a piaristák gimnáziumában végezte. A sportban, mint kiváló vívó tűnt ki eredményeivel. 1943-ban beiratkozott a Ma-

gyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-Kohó- és Erdőmérnöki Kar erdőmérnöki osztályára. A háború alatt fegyveres katonaként Budapest ostrománál súlyos sebesülést szenvedett, amiből csak hosszas kezelés után gyógyult fel. Oklevelét 1949-ben szerezte meg. Működését az Erdőrendezési Intézet budapesti kirendeltségén, mint terepi erdőrendező kezdte meg. Ezt követően, mint szakfelügyelő és fejlesztő-mérnök működik az Intézet központjában.

1956-ban - mint a Forradalmi Bizottság elnöke - szerepet vállalt a politikai eseményekben, ezért feleségével együtt Kanadába kellett emigrálnia. Quebec államban egy városi mérnök irodában kapott állást. Beilleszkedését és az önálló mérnöki működéshez megkívánt civil engineer - kultúrmérnöki képesítést nagyban megkönnyítette angol nyelvtudása. 1965-től a montreali kikötő tervező mérnöke, amiben nagy jártasságot szerez. A kedvezőbb anyagi lehetőségek miatt 1971-től az Aluminium Company of Canada cégcsoportnál vállalt munkát. Ebben a beosztásban Közép- és Dél-Amerikában ipari létesítményeket tervez. 1980-ban, mint főmérnök vonul nyugdíjba, de mint konzulens még évekig működik különböző megbízásokban.

A küzdelmes évek után 1990-ben végleg haza, Budapestre települ a feleségével. Ettől kezdve rendszeres látogatója évfolyamunk találkozóinak, hamar visszatalált a selmec-soproni gyökerekhez. Ehhez való ragaszkodását többszörösen is kimutatta. Egészségi állapotának romlása azonban ezeken való részvételt meggátolta, kapcsolatunk a telefon, ill. beteglátogatásra korlátozódott.

Szomorú szívvel vettük halálod hírért és fájdalommal búcsúzunk Tőled Barna! Nyugodjál békében!

Dr. Erdős László

